

Sygn. akt III CSK 107/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku J.D.
przy uczestnictwie M.D. i H.B.
o stwierdzenie nabycia spadku po W.C.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 17 listopada 2016 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy

sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Przedstawione zagadnienie, czy stan obawy rychłej śmierci, o którym mowa w art. 952 § 1 k.c. występuje wyłącznie w przypadku stanu zagrożenia życia spadkodawcy wymagającego hospitalizacji nie cechuje się nowością i nie stanowi zagadnienia niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie. Dominująca linia orzecznictwa przyjmuje, że przekonanie spadkodawcy o rychłej śmierci może uzasadniać każda przyczyna, w tym zły stan zdrowia, podeszły wiek, znajdowanie się w sytuacji bezpośrednio zagrażającej życiu, która w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego może spowodować bliską śmierć, przy czym subiektywne odczucia powinny być usprawiedliwione obiektywnymi okolicznościami (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2013 r., IV CSK 380/12, nie publ., z dnia 29 czerwca 2012 r., I CSK 575/11, nie publ., z dnia 3 grudnia 2010 r., I CSK 37/10, nie publ., z dnia 8 lutego 2006 r., II CSK 128/05, nie publ., z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 15/00, nie publ., z dnia 12 kwietnia 2002 r., I CKN 1457/99, nie publ.), stąd wskazanie w zagadnieniu jako wyłącznej przyczyny istnienia stanu obawy rychłej śmierci zagrożenia życia wymagającego hospitalizacji, w sposób oczywisty pozostaje w sprzeczności z przyjmowaną wykładnią art. 952 § 1 k.c. i nie wymaga odpowiedzi na przytoczony problem prawny.

Nie stanowi także istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji, a taki problem przedstawia skarżący pytając, czy termin sześciu miesięcy, o którym mowa w art. 955 zd. 1 k.c. rozpoczyna bieg w sytuacji, gdy sporządzenie testamentu zwykłego przez spadkodawcę jest możliwe i jednocześnie się utrzymuje obawa rychłej śmierci. Uczestnik pomija bowiem wiążące ustalenie Sądu drugiej instancji, że obawa rychłej śmierci, chociaż występowała kilkakrotnie okresowo w okresie leczenia szpitalnych, to ustała u spadkodawcy przed śmiercią.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj